

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 110. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593004368/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

fra det Kunstlede, Overførfinede og Overkryddrede til det, som tusinde andre Reisende ansee for Paris's egenlige Nydelser.

Da vi skiltes, sagde han, at denne Dag vilde være ham som en Drøm. Jeg svarede, at naar han vilde som jeg, kunde vi have mange saadanne Drømme og finde, at de vare vaagen Virkelighed.

Jeg havde nu sat mig i Hovedet, at Versailles indeholdt en Slags Medicin, og søgte at faae Grev Fritz med derud. Han var ogsaa villig, men opsatte det fra den ene Dag til den anden, og i den Uges Tid, der saaledes hengik, troede jeg at mærke, at Spillet tog alt større Dimensioner og vakte en saadan Spænding, at hverken han eller *de* Potter havde Sands for Andet. Endelig en Dag, da han klagede over Hovedpine, førte jeg ham med mig næsten med Magt; men Intet var istand til at overvinde den feheragtige Uro, som var over ham. Jeg foreslog, at vi med det Samme skulde blive derude i nogle Dage, og han svarede adspredt Ja. Medens vi spiste til Middag i et af de smaa Hoteller, gjorde jeg halvt om halvt Aftale om Logi; men pludselig trak Greven sit Uhr op og sagde, at han nu maatte tilbage. Jeg søgte spogende at holde ham fast; men han erklærede med stor Alvor, at han maatte, *de* Potter ventede ham hos Skuespillerinden. »Men om han nu ventede forgjæves?» spurgte jeg.

»Vente mig forgjæves!» svarede han, og det Rovfugleagtige traadte markeret frem i hans ophidsede Øine.

»Sig mig, Greve, hvordan er Forholdet mellem Dem og ham? De vil ikke misforstaae mig, hvis jeg med nogen Bekymring spørger derom.»

»Det Menneske har traadt op ad mig ... men jeg har vixet ham ... og jeg har lovet ham Satisfaction.»

»Satisfaction?»

»Ja, men se ikke saa alvorlig,» raabte Greven med høi Latter; »Kuglerne ere Esser.»

Medens vi i Taushed kjørte tilbage paa Jernbanen, begyndte Noget at bryde frem i mit Sind, som længe havde ulmet: Følelsen af min Afhængighed. Det var ikke Afhængigheden i den Forstand, at jeg nu engang havde paataget mig en Stilling hos Greven, at jeg maatte reise, naar han vilde reise, blive, hvor han vilde blive o.s.v. Det havde ingen Magt havt over mig, saalænge jeg troede, at han ikke førte mig mere, end Postheste og Dampvogn førte mig; paa min egen Skjæbnes Bud. Men Troen herpaa var lidt efter lidt bleven svækket, og jeg savnede